

Chân Trời Mới

Văn Phẩm Nguồn Sống – Cơ Quan Truyền Thông Tin Lành

Thời Gian

Mỗi chúng ta đều sở hữu một giá trị rất cao, nhưng lại là một loại vốn không thể nào làm cho mới lại được và cứ tiêu hao cho đến khi hoàn toàn hết. Vốn đó là thời gian.

Đối với một số người, cuộc đời khá dài. Với người khác lại ngắn ngủi khác thường. Sống càng lâu, càng ngạc nhiên không biết thời gian đi đâu mất. Khi một bạn trẻ hỏi một ông già rằng: “Đối với cụ, điều làm cụ ngạc nhiên nhất trong đời là gì?” Ông cụ không ngần ngại trả lời ngay: “Điều làm tôi ngạc nhiên nhất ấy à? Đó là sự ngắn ngủi của cuộc đời.”

Thật vậy, không ai nghĩ được rằng cuộc đời có thể ngắn đến thế. Dường như mới hôm qua, hôm kia tôi còn đi học, đi thi, thế mà bây giờ đầu đã bạc, răng đã long.

Nhưng cuộc đời dài ngắn không quan trọng cho bằng ta đang tiêu phí thời gian hay đang đầu tư.

Cách đây 4 năm cả thế giới xôn xao lên về năm 2000, rồi Y2K, thế kỷ 21, nhưng tất cả rồi cũng xảy ra những biến cố chẳng khác gì trong thế kỷ 20.

Thời gian là một số vốn lớn để đầu tư. Một tờ báo viết rằng: “Tất cả những gì chúng ta sở hữu vẫn là thời gian.” Vâng, thời gian chính là môi trường sống của chúng ta. Lựa chọn là sử dụng hay làm mất đi mà thôi. Nghĩa là đầu tư hay để thời gian trôi qua như cát lọt qua những ngón tay ta.

Chúa Giê-xu kể câu chuyện về một người quyền quý, trước khi đi xa, giao cho các đầy tớ một số tiền, bảo rằng, “Hãy dùng tiền này đầu tư cho có lợi, khi ta trở về ta sẽ kiểm lại.” Chúa cũng mong mỗi chúng ta sử dụng những gì Chúa trao cho ta như tiền bạc,

thời gian hay tài năng. Ngài cũng hứa là sẽ kiểm điểm tất cả khi nào cuộc đời chúng ta chấm dứt.

Mỗi người đều có số vốn thời gian như nhau.

Mỗi người đều có số thời gian mỗi ngày như nhau, đó là 1440 phút hay 86.400 giây. Mỗi tuần tính ra ai cũng có 168 giờ cả. Trung bình đời người trên đất có thể sống đến 70 hay 80 năm.

Trong khoảng thời gian này chúng ta dùng để ngủ, ăn uống, xây dựng gia đình và xã hội, làm việc kiếm ăn v.v. Người giàu cũng không thể nào mua thêm giờ mỗi ngày và cũng chỉ có số giờ sống như mọi người. Tất cả tài chính trên thế giới cũng không thể mua thêm cho ai một giờ mỗi ngày, và các khoa học gia lỗi lạc đến đâu cũng không thể sáng chế thêm được một phút. Nếu ta không sử dụng thời gian trong một ngày thì thời gian đó hoàn toàn mất, không sao bù lại được. Chúng ta cũng không thể nào để dành thời gian để về sau dùng, vì thời gian tiếp tục trôi qua và biến mất.

Thời gian chính là số vốn Chúa cho chúng ta để đầu tư khôn ngoan.

Nhưng đầu tư vào đâu?

Chúa dạy chúng ta đầu tư thời gian của đời mình chủ yếu là con người, chứ không phải là các chương trình hay là vật sở hữu.

Thượng Đế đã đầu tư con Ngài là Chúa Giê-xu cho con người phạm tội khốn khổ, không phải để mong được lợi gì từ con người, nhưng vì Thượng Đế là tình thương. Thượng Đế đã đưa con Ngài vào trần gian để chịu hi sinh chuộc tội cho mỗi chúng ta. Chúng ta không thể nào biết được tình thương của Thượng Đế nếu không tin nhận Chúa Giê-xu.

Thượng Đế đang đợi chờ mỗi người sử dụng thời gian còn sống để đầu tư vào việc tin nhận Chúa. Đây là cuộc đầu tư của tình thương, vì từ đó ta sẽ biết Thượng Đế cũng như sẽ nhận được tình thương của Ngài mà chia sẻ cho đồng loại.

Nhiều người nói rằng muốn biết ý muốn của Thượng Đế như thế nào đối với mình. Thật ra Thượng Đế chỉ trông mong mỗi chúng ta dùng thời gian mình đang có để tin nhận Ngài với tất cả tâm hồn, linh hồn và sức lực. Ý muốn của Thượng Đế là chúng ta sống cuộc đời thánh khiết.

Thượng Đế cũng muốn chúng ta noi gương Chúa Giê-xu, nghĩa là thương yêu với hi sinh. Chúa Giê-xu từng dạy rằng đừng dồn chứa của cải ở dưới đất mà nên chứa của cải ở trên trời. Nghĩa là đừng lo về vật chất, nhưng hãy sống với tình thương và cho mọi người biết đến tình thương của Chúa. Chung quanh ta có biết bao người nghèo khó, nhưng số người nghèo khó trong tâm linh còn đông đảo hơn nhiều. Đầu tư quý giá nhất là đưa nhiều người đến chỗ biết Chúa để được hạnh phúc đời này và đời sau.

Chúng ta không biết mình sống được bao lâu, nhưng nếu mỗi ngày sống đều có ý nghĩa, nghĩa là vì người khác nhiều hơn là cho mình, thì cuộc sống mới giá trị.

Chúng ta có thể tiêu phí cuộc đời vào những thú vui, vào cờ bạc, rượu chè, trai gái, nghiện hút hay là đem cuộc đời đầu tư vào những đời sống đang cần đến mình.

Sẽ có một ngày, khi ta nằm xuống, ta sẽ không tiếc nuối vì đã biết đầu tư thời gian một cách giá trị. Giá trị ấy sẽ không bao giờ mất đi. CTM

Tiếng lợn sấp bị thịt kêu eng éc, cùng tiếng dao thớt chạm nhau hòa với tiếng giã gạo, tiếng nước đổ ào ào vào lu vục Phước ra khỏi giấc ngủ say. Phải định thần một lúc Phước mới

nhớ ra mình đang ở đâu. Phước không ngờ mình có giấc ngủ sâu như vậy. Đầu hôm, khi đặt mình xuống tấm phản gỗ lim Phước không dám nhúc nhích, dù cho Phước cũng thuộc loại có da, có thịt nhưng khá lâu nằm trên chiếc nệm mềm mại cũng đã quen, giờ đây khi rục rịch những đốt xương chạm mặt cứng của gỗ rên rĩ thấu tận ruột gan. Lâu lắm Phước mới có lại giấc ngủ yên lành không mộng mị. Phước kéo tấm mền ngang cổ như muốn che chắn cái lạnh lạnh của buổi sáng cuối đông. Trong ánh sáng lờ mờ của buổi sáng bác mặt trời dậy muộn hay chị mây đang cố chơi trò trốn tìm khiến bác không làm nhiệm vụ, dù vậy Phước vẫn nhận ra nụ cười nhân hậu của ông bà nội trong bức ảnh treo trên tường như đang mỉm cười với Phước. Nụ cười ấy đưa Phước trở về với những ngày thơ ấu êm đềm và những lời khích lệ gia đình ba mẹ Phước sống nhân từ đạo hạnh khi xa rời quê hương. Phước buông tiếng thở dài khi nghĩ đến những ngày tháng sa sút của gia đình ba mẹ mình. Tiếng mẹ và cô út trò chuyện từ gian nhà giữa đưa sang, Phước lắng nghe câu chuyện của hai người đàn bà mà Phước hết lòng thương yêu.

- Về đây nghe lại âm thanh ngày Tết, tiếng heo eng éc, tiếng gà vịt, tiếng giã gạo, giã nếp mà lâu lắm rồi chị không còn được nghe. Âm thanh đó là những gợi nhớ kỷ niệm của cuộc sống êm đềm ngày xưa.

- Nhưng lại ồn quá làm mất giấc ngủ của chị.

- Bây giờ có tuổi rồi, mình chỉ ngủ được một ít đầu hôm thôi, trời chưa ửng sáng mình đã nằm nghe thời gian chầm chầm đi qua. Cô biết không, những năm Tết ở xứ người, chị nhớ làm sao cái âm thanh đặc biệt này, nhớ hình ảnh mỗi lần anh chị và các cháu về, ba mẹ chuẩn bị

nhà cửa, thức ăn đón Tết. Hình ảnh đón Tết ở vùng quê ý nghĩa hơn – mọi người chờ đón cái gì mới hơn, một thay đổi của thiên nhiên cũng như cuộc sống. Đậm tình nghĩa hơn – không những là dịp đoàn tụ gia đình, là lúc để con cháu nhớ, biết ơn cha mẹ, ông bà và cũng nhớ đến những mối liên hệ bà con họ hàng; láng giềng chòm xóm cũng có giờ, có dịp gần gũi nhau hơn khi chia với nhau từng miếng thịt hay mở nếp mở đậu. Khi Phước đề nghị năm nay về ăn Tết với ông Nội, với cô chú Út chị hưởng ứng ngay, chị muốn các con của chị nhớ đến mối liên hệ gia đình, quê hương. Mấy năm sau này, khi anh không còn ở nhà, những ngày cận Tết mấy mẹ con sống trong nỗi đau buồn. Thấy tội nghiệp Phước Hạnh nên chị cũng cố sắm sửa một ít bánh mứt cho con ăn Tết, nhưng “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.”

Xuân Muôn Thuở

- Em không hiểu đời sống bên đó thế nào mà anh Hai thay đổi như vậy. Đời sống của ba má, những điều ba má dạy dỗ làm sao mình quên được, ảnh là con trai đầu, mà con trai một nữa, bao tâm huyết ba dồn hết cho ảnh.

- Lúc đầu chị cũng nghĩ như cô, phải nhận thực là anh Thuận rất thương yêu ba má, nhưng chắc vì quá xa ba má nên anh quên là mình phải luôn sống theo điều ba má dạy vì sự vâng lời bày tỏ tấm lòng thương yêu ba má. Bên cạnh đó, đồng tiền có sức thu hút khủng khiếp, mà con người mình không vượt thoát được lòng tham lam nếu không được sự thay đổi sâu xa tận tấm lòng. Giữa lúc anh chị còn nghèo khó, có người bạn rủ anh vay tiền ngân hàng chung vốn làm ăn. Rồi vì công việc làm ăn anh bắt đầu chén thù chén tạc, nhiều lần chị nhắc anh cẩn thận, anh bảo đừng

lo vợ vẫn, làm sao anh có thể ngã được, không tin anh sao, anh chỉ làm cho phải lẽ với bạn bè thôi. Đến khi công việc làm ăn phát triển anh bắt đầu vắng nhà mỗi ngày một nhiều hơn. Mỗi lần anh đem tiền về chị cũng thật khó lòng phân nản về sự vắng nhà của anh. Chị không phải đi làm mà đời sống đầy đủ hơn đảm bảo chị phải vất vả kéo cày mỗi ngày. Những lúc vắng nhà lâu khi trở về anh sắm cho chị cái nhẫn hạt xoàn, khi thì chiếc áo sang trọng, rồi mỹ phẩm.. nhiều thứ lắm, cũng phải nhận thực chị cũng khó từ chối những thứ quyến rũ đó. Gần như mọi ước muốn của chị đều được anh đáp ứng. Đến một ngày chị biết anh sống với một người đàn bà khác gần cả năm rồi, chị gần ngã quy, mọi điều chị có trở thành vô nghĩa. Chị muốn đập phá hết mọi thứ nhưng Phước Hạnh giữ chị lại.

- Lúc ấy Phước Hạnh thế nào? Đức tin của tụi nhỏ ra sao, tụi nhỏ nghĩ gì về ba nó?

- Điều mừng hơn hết là lúc nhỏ Phước Hạnh được sống với ông bà nội. Những ngày tháng sống đó tuy không dài nhưng đời sống, đức tin của ông bà ươm sâu vào tấm lòng của Phước Hạnh, giúp chúng nó đứng vững giữa cơn khủng hoảng của gia đình. Đó là năm cuối của Phước ở đại học, và cũng là năm cuối của Hạnh ở trung học, chị tưởng tụi nhỏ bẻ bút giữa đường hết rồi, nhưng tụi nó kiên trì học cho xong. Nhiều gia đình hôn nhân cha mẹ gãy đổ, đời sống con cái gặp bao khó khăn trắc trở, Phước Hạnh cũng vậy thôi, nhưng có Chúa, tụi nhỏ đi qua đau thương để trưởng thành. Tuy rất đau, rất buồn về điều anh đã làm, nhưng tụi nhỏ hay dùng câu Kinh Thánh ông nội bắt học thuộc hồi nhỏ để nâng đỡ, khích lệ nhau: “hãy sống với nhau cách nhân từ, đầy đầy lòng thương xót, tha thứ nhau như Đức Chúa Trời tha thứ anh em trong Đấng Christ”; vì vậy khi nhiều người xúi bả chị ly dị, tụi nhỏ không chịu. Khó lắm Thảo ạ, có lẽ bài học khó nhất trong cuộc đời chị đó là bài học

tha thứ. Dường như cái tình yêu trong chị đã khô, đã chết rồi, chị cảm được cái mầm của sự chết trong tình cảm đó, tự mình, chị không yêu anh được nữa, chị phải cầu nguyện thật nhiều xin Chúa giúp chị yêu anh bằng tình yêu mà Chúa yêu chị. Khó vô cùng khi mình biết điều phải sống, và sống với điều biết đó khi lòng không thật sự muốn. Phước Hạnh là người nâng đỡ chị, giúp chị đi trở lại con đường mình đã lạc bước. Rồi khi hay tin má qua đời, Phước chở chị đi tìm anh báo tin. Hay tin, anh rất xúc động, anh gục xuống, ôm mặt khóc. Phước nói nhỏ với anh: con chở mẹ về, rồi sẽ trở lại bàn chuyện với ba.

- Cha con bàn chuyện thế nào mà chẳng ai về hết vậy?

- Chiều đó, Phước về đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại. Chị nghĩ chắc nó buồn về tin của bà nội, chờ hoài không thấy Phước ra nên chị phải vào phòng hỏi chuyện thì được biết là anh muốn nó và anh về, nó không thích cách lấy “vải thưa che mắt thánh” vì đối với nó lối sống của anh nói lên rằng Chúa đã chết và ông bà cũng đã chết từ lâu, anh cho nó một cái tát vào mặt bảo trứng dạy khôn rận! Lúc ấy chị cũng muốn về nhưng Phước không cho, và thời đó chuyện đi lại, xin giấy tờ cũng khó khăn hơn bây giờ nhiều. Điều Phước nói tuy làm anh giận nhưng cũng giúp anh suy nghĩ lại.

- Anh có ăn năn hay đến phút cuối đời mới ăn năn hờ chị.

- Chẳng hơn tháng sau khi má qua đời, anh về báo với chị là từ ngày đó anh không thấy bình an, anh cứ chiêm bao thấy má về trách anh hoài, anh xin được trở về nhà với chị và Phước Hạnh. Thật lòng chị cũng mệt mỏi quá rồi nên cũng chẳng mấy vui với đề nghị của anh. Vừa lúc Phước đi làm về, anh nói lại sự hối hận của lòng anh và ước mong trở về nhà. “Phước nhắc ba nó nhớ là tội lỗi trong lòng khiến ba không bình an, và cái tội đó nếu bà nội biết sẽ rất đau buồn, ba biết điều đó nên mới chiêm bao thấy bà nội chứ linh hồn bà nội khi chết về ở thiên đàng, nơi

dành cho những người tin nhận Chúa, chứ không có chuyện lang thang về báo mộng. Còn nếu ba ăn năn, muốn quay về thì đó là điều Phước Hạnh hết lòng nguyện cầu và rất hoan nghênh. Nhưng ăn năn phải là dứt khoát với con đường cũ, bước theo lối mới.” Anh có nêu vấn đề cô kia hoàn toàn lệ thuộc anh, không có nghề nghiệp gì hết, bỏ người ta chờ vợ, đói khổ cũng tội nghiệp. “Phước bảo: khi ba đi bác sĩ, thí dụ họ bảo ba bị ung thư ruột. Ung thư chưa lan ra giết chết ba nên họ có thể chữa được bằng cách cắt bỏ khúc ruột đó. Ba bảo ba đã sống với khối u đó vài năm rồi, cắt bỏ cũng đau, cũng uổng, thôi cứ để vậy, kiếm thuốc uống từ từ rồi cũng lành. Không lành đâu ba, tội lỗi cũng vậy, để lâu sẽ giết chết mình, và nó sẽ bịt kín đường, mình không có lối thoát. Ba bỏ hết đi, ba trở về với hai bàn tay trắng thì ba mới nắm được bàn tay Chúa luôn đưa ra mời gọi ba, và mới ôm được mẹ và chúng con vào lòng...” Hôm đó Phước vừa cứng rắn, vừa thiết tha mời gọi anh trở về. Không bao giờ chị quên được tối ba mươi năm ấy, cả nhà quỳ gối ăn năn tội với Chúa, với nhau. Và cả nhà đón giao thừa với ly trà nóng và những viên kẹo chanh còn sót lại của Hạnh. Đạm bạc, nhưng hạnh phúc ngập tràn. Rồi anh về thăm ba, thăm gia đình cô chú trước khi cơn bệnh bộc phát là điều anh chị và các cháu thật mừng.

- Về đây anh luôn kể chuyện về Phước, về gia đình Hạnh, về đứa cháu ngoại đầu tiên của anh, nói say sưa như ngày xưa vậy đó. Buổi tối trước khi anh đi, anh ôm ba, anh khóc, xin ba tha thứ những tội lỗi cho anh vì trong cuộc đời anh nhiều lần anh sống không xứng đáng là con của ba. Không biết ba có cảm nghĩ gì, nhưng ba ôm anh, ba cũng khóc, ba bảo không có ai toàn hảo trong cuộc đời này, Chúa tha thứ cho anh thì ba cũng không bao giờ bắt giữ lỗi lầm của anh. Anh phải luôn nhớ Chúa Vĩnh Hằng, nghĩa là Chúa luôn sống, luôn hiện diện mọi nơi, mọi lúc để sống xứng đáng là con của Chúa.

Hôm ấy nhìn ba và anh, em nhớ đến hình ảnh Kinh Thánh tả người con trai hoang đàng trở về em rưng rưng nước mắt. Thật sự, lúc ấy em hoàn toàn không biết chút gì về những năm tháng nơi xứ người của gia đình anh chị. Anh bị bệnh gì mà đi mau quá vậy chị? Khi anh về đã biết mình có bệnh chưa? Anh chẳng nói gì cả.

- Anh vừa bị ung thư phổi, vừa chai gan, hậu quả của thuốc, của rượu trong những năm tháng trụ lạc. Khi anh về đây chắc bệnh đã có mà mình chưa biết. Chỉ vài tuần sau anh bảo sao thấy cứ mệt mệt, khó thở nên Phước bảo anh đi bác sĩ. Sau đó họ cho biết bệnh anh ở vào giai đoạn cuối cùng. Cô biết chuyện khủng hoảng gia đình anh chị lúc nào?

- Mới đây thôi, tháng rồi nhỏ Thư về thăm, chị nhớ Thư không? Học trung học với em đó, nó bảo nó ở gần nhà chị lắm, nghe nó kể em đau lắm. Khi được tin anh qua đời, ba buồn lắm, tre khóc măng mà không đau sao được. Nhiều lúc em cũng lo cho ba. Nhưng với ba, Thánh Kinh và sự cầu nguyện là năng lực của ba. Chị và mấy cháu về thăm lần này là niềm an ủi lớn cho ba. Chắc tối chị em mình nói chuyện thêm. Em phải xuống bếp xem mấy nhỏ gói bánh thế nào, chặt tay quá thì bánh sống, lỏng tay thì bánh nhão.

- Ồ, chị cũng xuống phụ gì được thì phụ cô một tay. Hình như lâu lắm rồi gia đình mình mới trở lại không khí Tết như ngày xưa.

- Đúng vậy... . . .

Câu chuyện của mẹ và cô Út được tiếp tục nơi nhà bếp, nhưng Phước chỉ còn nghe được tiếng chà y giả, tiếng dao thớt và tiếng cười nói. Phước vừa xếp dọn gối mền định cất vào tủ thì nghe tiếng lanh lảnh của con chim sáo:

- Ông nội về, chào ông nội. Ông nội về, chào ông nội.

Phước tưởng đó là phản xạ của con sáo khi thấy bóng đàn ông, nhưng nhìn ra cửa ông nội của Phước đang dựng chiếc xe đạp, mà trên xe

cả cành đào nở rộ. Phước chạy vội ra đỡ cành hoa:

- Sao ông nội đi lên rừng đón cành đào mà không rủ con đi với, ông nội đi sớm quá.

- Rừng bây giờ đâu còn đào để đón như hồi con còn nhỏ nữa. Ông nội xin cành hoa này nơi nhà chú Tư Hiền đó, con nhớ chú Tư Hiền có thằng Thân hồi nhỏ nó chơi với con không? Nó hỏi thăm con, gửi cho con đòn bánh tét nè.

- Vậy hử ông nội, để chiều con vào thăm nó. Ông nội còn khỏe như trai mười chín vậy. À mà ông ngồi lại trên chiếc xe đạp với cành đào này, con vào lấy máy chụp một tấm hình để về nhớ ông nội và khoe với mọi người ông nội của con gần chín mươi mà khỏe như thanh niên mười chín vậy.

Nhìn ông nội cười không một chiếc răng nhưng nét tươi vui lộ rõ trên gương mặt, trên khóe mắt bên cành đào, Phước bắt lại được cái cảm giác rộn ràng của thuở nhỏ mỗi khi Tết về. Phước nói với ông:

- Ngày mai Mừng Một Tết, vậy là con cũng mặc áo mới, cũng được lì xì phải không ông nội?

- Đúng mà không đúng. Ngày mai đúng là “năm mới tháng Giêng mừng một Tết, hãy còn nguyên vẹn một mùa xuân.” Mình sẽ cùng nhau thờ phượng Chúa, cảm tạ Chúa cho mình một năm mới, mùa xuân mới. Nhưng ông nội có truyền thống riêng cho việc lì xì con không nhớ sao?

- Con nhớ rồi, ông nội chỉ lì xì cho ai cùng đón giao thừa. Vậy con sẽ đón giao thừa với ông nội đêm nay. Sau khi mình hiệp lại học Thánh Kinh, cầu nguyện dâng lên Chúa một năm mới sắp đến, xin Chúa ở với mình, ban phước cho mình; rồi con mừng tuổi ông nội để được lì xì.

Sau tiếng cười rộn ràng của hai ông cháu, bỗng đứng, Phước cảm thấy hình như có gì đó thiếu thiếu nơi đây. Một thoáng nhớ thương chợt về khiến lòng Phước xao động. Nhưng rồi Phước chợt nhớ, nơi đây ba trăm sáu mươi lăm ngày qua Phước mới được đón mùa xuân, được sống trong

mùa xuân, còn ba cửa Phước đang sống trong mùa xuân muôn thuở bên Thiên Chúa Từ Ái. Phước ngược nhìn lên bầu trời xanh xanh, vài đám mây trắng đang lang thang. Dường như bên trên đó, bà nội, ba và rất nhiều người khác nữa đang làm nhân chứng cho cuộc đua – đời sống là trường đua - mà Phước là một trong những người đang tham dự. Phước thầm nguyện: Xin Chúa giúp con nhắm mục đích mà chạy, chạy đến hết cuộc đời con, để ngày nào đó, con cũng sống trong mùa xuân muôn thuở với Ngài. . .

Ái Tâm

Nhân dịp Tết Nguyên Đán Giáp Thân, Văn Phẩm Nguồn Sống và toàn Ban Biên Tập Chân Trời Mới kính chúc Quý Vị và gia đình một Năm Mới bình an và thịnh vượng trong cánh tay toàn năng của Thiên Chúa.

Khởi Đầu Mới

Mỗi năm vào đầu mùa đông, cành lá xơ xác, cây cối trông thật là thê thảm. Nhưng theo kinh nghiệm, ta biết đó chỉ là thời gian ngắn ngủi trước khi mầm cây xuất hiện, với lá non và mùa hoa nở rộ. Một khởi đầu mới của một sức sống tiềm ẩn trong cành khô cây cằn.

Lại bắt đầu trở lại! Có lẽ trong đời sống nhiều lần ta đã tưởng mình kiệt quệ, như một kỳ thi bị hỏng, một công trình thất bại, hay bị mất việc làm. Nhưng đời sống sẽ thảm thương biết bao nếu như ta chẳng còn cơ hội nào để bắt đầu lại những thất bại mà

ai cũng trải qua trong đạo đức và luân lý?

Trong bài thơ “Birches” nhà thơ nổi tiếng của Hoa Kỳ, Robert Frost, đã viết:

Tôi ao ước được xa trái đất một lúc, Để rồi trở về với tất cả khởi đầu mới lạ!

Không ai đạt đến cái ao ước thứ nhất của nhà thơ này, nhưng mỗi chúng ta đều có khả năng khởi đầu lại tất cả ở ngay tại nơi mình đang sống, nếu ta quyết tâm làm như thế.

Trong đời sống tâm linh cũng vậy. Mặc cảm có tội nhiều khi vẫn vương ta, dày vò, cáo trách ta, không cho ta yên nghỉ. Nhưng ta có thể bỏ tất cả vào quá khứ và quên đi, vì Chúa cũng không còn nhớ đến chúng nữa. Chúa từng phán bảo qua nhà tiên tri Giê-rê-mi rằng: *Ta sẽ tha thứ tội phạm chúng nó, ta sẽ không còn nhớ đến tội lỗi chúng nữa.* (Giê-rê-mi 31:34)

Kinh Thánh nói đến những cuốn sổ ghi lại mọi sự việc trong cuộc đời một người (Đa-ni-ên 7:10 và Khải Huyền 20:12) và ngụ ý bảo rằng tất cả khuyết điểm của chúng ta từ ngày ra đời đều được ghi lại cẩn thận. Nhưng khi ta đón nhận sự tha thứ của Chúa ban cho, thì tất cả những gì làm cho chúng ta lo lắng và hổ thẹn do từ ghi chú trong sổ đã được bôi xóa đi hết. Nếu ở thời xưa, người ta sẽ bảo rằng bia đá đã bôi sạch hết.

Hơn thế nữa, mỗi chúng ta được ban cho một bản chất hoàn toàn mới, bản chất của Chúa. Và như thế chúng ta không còn bị những yếu đuối của thân xác chế ngự nữa. 2 Cô-rinh-tô 5:17 ghi rằng: *Khi một người trở thành môn đệ Chúa Giê-xu, người ấy là người có nội tâm hoàn toàn mới. Người ấy không còn như cũ nữa, vì một cuộc đời mới đã bắt đầu.* (NS).

Dĩ nhiên là trong cuộc đời chúng ta cũng vẫn thỉnh thoảng lại phạm lỗi. Dù rằng có Chúa ngự trong tâm hồn, ta vẫn lầm lạc và làm hoen ố cuộc sống mới. Nhưng người tin Chúa vẫn có thể làm lại theo lời Chúa dạy. 1 Giăng 1:7,9 ghi: Nếu

người tín hữu Chúa Giê-xu sống trong ánh sáng hiện diện của Chúa, như Chúa Cứu Thế, thì sẽ có mối tương giao và niềm vui tuyệt diệu với nhau, và máu của Chúa Giê-xu, con Đức Chúa Trời tẩy sạch mọi tội chúng ta....Nếu chúng ta xưng tội với Chúa, thì có thể tin cậy rằng Ngài tha tội cho chúng ta và thanh tẩy chúng ta khỏi mọi điều sai trái. Có khi chúng ta nghe người ta nói rằng: Đến một tuổi nào đó một người sẽ không còn thay đổi được nữa. Đúng là những thói quen thường thành nếp khi ta còn trẻ tuổi. Nhưng con người cũng có thể thay đổi và được thay đổi bất cứ tuổi nào, nếu được Chúa hỗ trợ. Bất cứ lúc nào trong đời chúng ta cũng có thể đắc thắng thói hư tật xấu, và bắt đầu lại được. Sứ đồ Phao-lô vào lúc gần cuối cuộc đời có thể đã nghĩ đến những thất bại của riêng mình trong quá khứ, nên nói: *Quên quá khứ và chăm chú về những gì ở phía trước mặt, tôi cố gắng đạt đến đích của cuộc chạy đua này!*(Phi-líp 3:13,14) Người ta hay nói mở sang một trang mới vào lúc đầu năm. Người khác lại không tin lắm vào những quyết tâm đầu năm, vì thường đến ngày 5 tháng Giêng là đã quên hết những hứa hẹn của mình. Khi xảy ra như thế, ta thấy có hai nguyên nhân. Một là ta không thực sự giữ đúng cam kết của mình. Hai là tự sức mình cố gắng làm. Thật ra chỉ có Chúa ban cho ta quyền năng để thay đổi hay là được thay đổi mà thôi. Mỗi buổi sáng là lúc tốt nhất để ta bắt đầu lại. Trong giờ tỉnh nguyện, ta có thể xin Chúa ban sức mạnh và ân sủng để sống đắc thắng trong ngày ấy, thực hiện được tất cả những gì ta đã hoạch định làm.

Đi Bộ

Tôi vốn tập thể dục từ lúc 15 và tiếp tục cho đến khi lớn tuổi. Sau này, vì bận rộn và đi lại khá nhiều do công việc đưa đến, tôi hơi sao nhãng. Tôi cố nghĩ ra một phương pháp tập thể

dục nào vừa đơn giản lại vừa dễ làm và cuối cùng tôi cho rằng đi bộ là hay hơn cả.

Cho đến khi tôi viết những dòng này thì tôi đã đi bộ được bảy năm. Tôi đi mỗi ngày vào lúc sáng sớm, sau khi đọc Kinh-thánh và cầu nguyện, trừ ra ngày Chủ nhật. Tôi giới hạn chỉ đi trong vòng ba dặm, tức là khoảng 4 cây số 8. Xét ra, tôi có thể đi bất cứ nơi nào, nếu tôi tìm ra chỗ để đi. Có người cho rằng đi bộ rất chán và chỉ thu hút thêm bụi ngoài đường. Tôi không nghĩ như thế, vì trong gần một tiếng đồng hồ đi bộ mỗi ngày, tôi có riêng thì giờ để suy nghĩ, và cầu nguyện. Có lúc tôi còn đem theo những đoạn Kinh-thánh mà tôi ưa thích để nhắm đọc cho thuộc nữa. Kết quả của bảy năm đi bộ mỗi ngày (trừ ngày Chủ Nhật và khi trời mưa bão) là tôi không bị đau lưng và đau chân là hai chứng bệnh thường xảy ra cho người lớn tuổi. Tôi cũng bình thường trong mọi sinh hoạt cá nhân và không tật bệnh. Dĩ nhiên là tôi không dám nêu gương cho ai khác, vì mỗi người có thể lực khác hẳn nhau.

Ngoài thời giờ yên tĩnh riêng biệt trong khi đi bộ, tôi còn nhận thấy những điều quan sát được mỗi ngày cũng đáng kể lại.

Mỗi ngày tôi gặp nhiều người cùng đi trên con đường như tôi và như thế là chúng tôi cùng đồng ý về một số vấn đề, đó là thời giờ và phương cách tập luyện thân thể.

Nhưng tôi cũng thường gặp những người không chủ trương đi bộ như tôi. Ít ra cũng là ba người sau đây.

Người thứ nhất là ông Ron (tên tôi đặt cho ông ta). Ông Ron lớn tuổi, mỗi ngày đạp xe đạp từ trong xóm ra tiệm bán bánh ngọt donut, mua một ly cà-phê sau đó ra ngoài đường đứng nhìn ra đường vừa hút thuốc lá vừa nhấp nhấp cà-phê. Ông không chú ý đến ai cả, và miệng luôn lầm bầm một câu nói hay câu hát vu vơ nào đó. Điều đáng nói là trong suốt bảy năm tôi đi bộ, ông luôn luôn có mặt ở trước tiệm donut này trong bất

cứ mùa và thời tiết nào. Tôi tự đặt ra nhiều câu chuyện về ông, nhưng vẫn không thấy hợp lý. Đối với tôi, ông Ron mỗi ngày phí phạm một số thời giờ mà đáng ra ông có thể dùng làm việc khác, hay tệ lắm là đi bộ như tôi cũng còn chút hữu ích. Ông Ron tiêu biểu cho những người nghĩ rằng có lẽ cuộc đời mình đã gần chấm dứt nên chỉ còn chờ đợi phút ra đi. Có lẽ ông ấy không còn gia đình đầm ấm và rất nghèo nữa. Nghĩ như thế tôi rất buồn.

Người thứ hai tôi gặp mỗi tuần một lần, tôi đặt tên là ông Clean (không phải tên thật). Ông Clean đi chiếc xe đạp khá mới. Đằng sau xe ông có nguyên một hệ thống hộp sơn, chai lọ, bàn chải đủ loại và cả giẻ lau nữa. Ông có vài loại sơn như màu nâu, màu xám và màu trắng. Ông cũng có những chai dầu xăng hay dầu hỏa dùng để chùi các vết sơn, và các bàn chải cũng như giẻ lau để tiện dụng. Ông Clean thường đạp xe đạp trên đường tôi đi bộ và quan sát các cột đèn hay các nơi khác nếu có những nét vẽ ngoằn ngoèo của các thiếu niên nghịch ngợm về đêm, ông liền dừng xe, lấy dụng cụ ra tùy theo trường hợp xử lý, sao cho chiếc cột điện hay tấm bảng không còn các vết xấu xa đó nữa. Ông làm việc rất nhanh, chùi, tẩy, sơn chồng lên, rồi thu xếp đồ nghề tiếp tục đi nơi khác. Ông không đi nhanh, nhưng vừa đi vừa để ý từng chi tiết một. So về tuổi thì ông Ron và ông Clean cũng xấp xỉ, nhưng một đàn đứng nguyên một chỗ mỗi buổi sáng từ ngày này sang ngày khác, qua nhiều năm, vô mục đích và chán nản, một đàn có mục đích tự chọn và thực hiện trong nụ cười vui vẻ. Gặp ông Clean tôi được phấn khởi, vì ông là một gương mẫu tốt.

Người thứ ba mà tôi gặp hầu như mỗi ngày là cô Black. Tên này cũng do tôi đặt. Cô Black là một người khoảng 35 tuổi, da đen nhánh. Black thường vào chỗ cây xăng mua thuốc lá và ra ngoài trụ đèn vừa hút vừa nhìn ra đường. Black khác hẳn ông Ron, cô rất ồn ào. Có khi lên

giọng như chữ rửa, mắng một nhân vật vô hình nào đó; khi khác vừa đi vừa la hét vang trời. Vì buổi sáng sớm và chỗ cô đi là bức tường khá dài, nên cũng chẳng ai quan tâm. Black cũng xuất hiện mỗi ngày và khi nào tôi thấy cô ta là phải rảo bước tránh cho xa. Ban ngày, nếu gặp cô ta ở chỗ bãi đậu xe, cô sẽ ngửa tay xin 75 xu để mua thuốc lá. Nhưng Black không làm phiền ai và cũng không bị ai cản trở. Đây là mẫu người do hoàn cảnh đưa đến đã không còn lý trí để phán định việc mình làm, và cũng rất khổ sở. Nhưng ngoài ba nhân vật trên đây, nhân vật thứ tư là tôi. Ngày nào tôi cũng đi đúng lộ trình tôi đã chọn và về trong vòng ngót một tiếng đồng hồ. Đôi khi cũng nhầm chán. Dù tôi

có mục đích tập đi bộ, sau đó về nhà tắm và chuẩn bị đi làm việc.

Ba người vừa kể có những hoàn cảnh khác nhau mà tôi không tiện tìm hiểu. Tôi là người quan sát các mẫu người này và suy nghĩ.

Dĩ nhiên là bạn đọc có thể không thuộc về cả ba loại người mà tôi gặp mỗi ngày, nhưng bạn có thể đôi lúc mang tâm trạng như những người này, nghĩa là cô đơn, suy tư, vô mục đích, chán nản và đều đều, nhầm chán.

Có thể bạn bảo rằng đây là suy tư của những người cao tuổi, nhưng suy tư và hoàn cảnh nhiều khi cũng không trong giới hạn tuổi nào.

Thực ra cuộc đời là một chuyến đi bộ. Đi từng bước, từng ngày, tháng, năm. Gặp gỡ nhiều người hay không gặp ai cả. Trao đổi hay im lặng. Cô

đơn, nhầm chán hay có một mục đích theo đuổi và thích thú.

Đối với tôi thì kinh nghiệm đi bộ thật tốt. Tốt cho thể chất và

tinh thần, vì những lúc đi một mình như thế, tôi thấy mình gần với Chúa hơn và thích thú. Chính những cảm nghĩ này làm cho tôi hi vọng, phấn khởi để vào đời mà sống.

Liễu Chương Đài

Thơ Linh Cương

Xuân Lòng

*Cây trụi lá, chim trời cất tiếng hát
Rừng đứng im tuyết trắng ngập sơn khê
Ôi cô đơn giữa giá lạnh tứ bề
Đâu trái ngọc hoa thơm vườn hạnh cũ?*

*Bồng thục giặc từ thâm u vũ trụ
Xuân hiện về trong huyền nhiệm hồi sinh
Giọt sương hoa lấp lánh một trời tình
Người, vạn vật lại cười tươi dưới nắng.*

*Bên cửa sổ một tâm hồn trĩu nặng
Nhìn cảnh ngoài nghe điệu nỗi đau xưa
Bao ưu tư, khắc khoải áng mây mờ
Theo gió sớm loãng tan vùng thanh tĩn.*

*Tạ ơn Thiên Chúa! Qua rồi mùa lạnh
Tình yêu Ngài ấm áp cảnh xuân tươi
Nguyện trăm hoa nở thắm giữa lòng người
Giúp cảm nhận Đấng ban mùa xuân sống.*

*Đời không Chúa giá băng và vô vọng
Không mùa xuân mà chỉ có mùa đông
Ngày mở ra không thấy mặt trời hồng
Đêm phủ xuống không vầng trăng xanh mát.*

Chân Trời Mới

Văn Phẩm Nguồn Sống

Chủ Nhiệm & Chủ Bút:

Nguyễn Sinh

Giám Đốc Điều Hành:

Hồ Xuân Phú

Địa chỉ:

P.O Box 4568

Anaheim, CA 92803 USA

Phone: 714-758-8767

E-mail: info@vpns.org n_sinh@yahoo.com